

בקתת הקש

שירה : שיטאו הסי קיאן \ סקיטו קאיזן (700-790)
עברית : ציפור בן-יום

כאן, במקום חסר-ערך,
בניתי בקתה של קש.

אחרי האוכל, אני מתמתח ומנמנם.

רק סיימתי לבנות, עשבים עלו מן הבקתה,
עכשיו אני חי בה,
והיא מכוסה מטפסים.

כך חי לו האיש שבבקתה, חופשי מן הפנים,
מן החוץ, ממה שביניהם.

במקום בו שוהים בני האדם הוא אינו נמצא
את ממלכות החשק שלהם הוא אינו מבקש.

והבקתה הזעירה
היא עולם ומלואו,
איש זקן מאיר
את הצורות ואת טבען,
בשלושה מטר רבועים.

אנשי האמת יודעים
האחרים שואלים בהיסוס;
האם תיהרס הבקתה?
האם היא באמת מחסה בטוח?
כך או כך,
בעליה האמיתיים נמצא;
לא בדרום, לא בצפון, לא במזרח, לא במערב.

פשוט לשבת
שום דבר לא ישווה לזאת.

חלון בודד דולק,
תחת האורנים הירוקים,
...ארמונות של ירקן ומגדלי שן.
פשוט לשבת, הראש מכוסה,
כל הדברים מוצאים מנוחה.

וכך, מתבודד ההרים הזה
אינו מבין דבר,
הוא רק חי כאן
הוא אינו מבקש להשתחרר.
לא מכין מושבים לאורחים
לא מחכה.

רק הפנו את האור
שיזריח את הפנים

אחר כך הפנו אותו שוב לעולם
נרחב ומסתורי
הוא עצם העניין הזה.
לא תוכלו להתבונן בו מבחוץ
גם לא לחמוק ממנו.

פשוט, לפגוש את האבות האמיתיים
להיות לשד תורתם
לאגד קש לאלומות,
לבנות בקתה

ואל תתייאשו כל כך מהר.

הניחו לכול,

מאה שנות חיים כבר חלפו ועברו
פשטו את ידכם
ולכו תמימים.

וכל דברי...
נחילי מילים, משלים, דימויים.
מטרתם היחידה
להסיר מכשולים מדרככם.

ואתם,
אם ברצונכם באמת להכיר
את הדייר הנצחי של הבקתה,

אנא,
אל תימלטו
משק העצמות שלכם.